

רוצה לדבר איתי. הלכנו למלון. היא לא רצה לשכב איתי. אמר שהתאהב בי, שהוא מוכן הכל לעשות בשבילי. התחלנו לצאת. היה קונה לי מתנות. הוא רק ראה שמתקרב הלילה, היה מפחד שלא ארד לרחוב. היה אומר לי: "תראי רותי, אני אתן לך כסף, בתנאי שתבטיחי לי שלא תרדי לרחוב".

אחר כך התחיל לדבר איתי על חתונה. אמרתי לו: "אני לא יכולה להתחתן איתך, מפני שאני הרבה זמן עוסקת במקצוע. אולי אבא שלך פעם שכב איתי?" והוא רק ענה: "אני אוהב אותך".

ציק צ'אק. העיקר הוא התעניין אם אני יודעת טוב להרכיב, ולהשפיל אותו: להי גיד לו שאתה כלב שלי, שאתה תצחצח את הנעליים, וכל מיני עלבונות. אמרתי לו: "סמוך עלי — בעלבונות אין כמוני". לקח אותי לדירה שלו. דירה יפה מאד ומסודרת. נשוי. אשתו לא היתה בבית. נסעה לאיזה ביקור. יש לו שני ילדים. אני לא הייתי צריכה להתפשט. רק הוא התפשט עירום, והביא גורה. אוי איזה חגורה שחורה עבה! נשכב על הריצפה ואמר שאני אתחיל להכות אותו! אם הייתי מקבלת בעצמי מכה אחת מהחגורה הזאת, הייתי מתה. אבל הוא — כמה שהרצתי לא — וגמדה לי שהרצתי לו בכל הכוח שלי — הוא ביקש עוד. בסוף הוא קם. לא היה לו שום סימן. הוא החזיר אותי במכונית. בדרך הייתי נורא סקרנית. שאלתי אותו: "אישתך ירדעת שאתה אוהב מכות?"

"השתגעתי?" הוא ענה. "האישה לא צריכה לדעת הכל?" באמת, בן-אדם כזה נחמד ועדין. רק כעס קצת שלא הרצתי לא

לפני שהן הולכות לבית-החולים. הבחורה הזאת נכנסת לבית-החולים ויוצאת בלי ילד. היא אפילו לא רואה אותו, אפילו לא יודעת מתי ומי לקח אותה. כמובן שהיא מקבלת את הכסף מההורים, כי היא לא מקבלת את הכסף מההורים, כי ההורים החושים לא רוצים שיום אחד תבוא אליהם הבחורה ותדרוש את הילד בחזרה. את כל העניין מסדר הרופא. המחירים — זה לא דבר קבוע. יש כאלה שמוכרות באלף ל"י, ויש שיודעות לעצמן מזה ביזנס ומקבלות 5000.

מסיכות ל.ס.ר.י. עץ שפת-הים

ציפי: מה עם סמים?
רותי: רוב הבחורות לוקחות סמים. כמעט כולן לוקחות חשיש. זה נותן ל- בחורה קצת שמחה בחיים. לא איכפת לה אז מה קורה איתה, מה אומרים עליה, ובכלל מה יהיה מחר. יש שלוקחות כדור ריס. כל מיני כדורים. אבל זה מסוכן, והבחורות יודעות את זה. לכדורים מת' רגלים ואחר כך קשה להפסיק.

ל.ס.ר.י. זה דבר קצת חדש. מנה עולה 20-25 לירות, וקל להשיג אותו עכשיו. או מארגנים מסיבות בשפת-הים. סרסור ריס וזונות יחד.

אני לא לוקחת ל.ס.ר.י. אבל ראיתי איך אחרים לוקחים. האנשים נעשים מזה ממש משוגעים. לפני שבוע היה מקרה שבחור אחד לקח ל.ס.ר.י. ופתאום התחיל להת- פרפר. הוא לא ראה את הידיים שלו י- התחיל לנפנף בידיים לכל הכיוונים, עד שנתן מכה בפרצוף לסרסור אחר.

הוא לא ידע שהוא פשוט משוגע מהסם, וחשב שהוא מרביץ לו. אז הרביץ לי בחזרה. היו מכות איומות. הוונה של הבחור הראשון התערבה ומיד התערבה גם הוונה של הסרסור השני. שתיהן ה- כו מכות והחברות של כל אחת התערבו. אני בעצמי משתמשת בכדורים חזקים, פרונקסל. הכדור הזה עושה שאני מאבדת את כל החושים, אבל מקבלת מצבירות טוב. אני לא שותה, רק לוקחת כדורים. כל כדור לירה.

לסמים חזקים אני לא מתמסרת. פר- נקטול אני לוקחת ארבעה ליום. בהתחלה זה היה משפיע עלי נורא. אחר כך לאט- לאט זה היה פחות משפיע.

ל.ס.ר.י. אני לא לוקחת. כי שמעתי שב- ל.ס.ר.י. אם יש לי שונא, אני רואה אותו ברור ובאותו רגע כשבן-אדם נמצא ב- השפעת הסם הוא יכול להרוג. אומרים שאפשר לאבד את ההכרה, ואני יכולה לשבור את הרהיטים ולהרוג את הילדים. אומרים שרואים את האנשים כמו מיק- מאוס פרצוף גדול וגוף קטן.

ציפי: איך השפיעו עליך חיי הזונות?
רותי: נהייתי קשה. פעם הייתי רכה ורחמנית. הייתי יכולה לראות אדם ברחוב בוכה ולבכות יחד איתו. היום אני לא מרגישה כלום.

היתה לי למשל תקופה של שנה רצופה שלא הייתי מסוגלת בכלל לבכות. לפני כשנתיים היתה ההלוויה של אחת הבנות, רותי הדר הבלונדינית היפהפיה, שנדרסה למחת כשהיא היתה בחודש התשיעי. כל הבנות מרחוב הירקון ואלנבי באנו להלוויה. גם אני. כולן בכו וצעקו. רק אני עמדתי כמו אבן. לא שזה לא כאב לי. אחר כך לא הצלחתי לישון שלושה ימים. אבל לבכות לא יכולתי.

אני פוחדת שאף פעם לא אוכל להיות טובה כמו שהייתי. התאכזבתי יותר מדי הרבה בחיים.

פעם למשל פגשתי בן-אדם שהכרתי. אמרתי לו שלום, והוא לא רצה לענות. נורא נעלבתי. מה יש, אני לא בן-אדם? אז אחר כך כשעוד פעם פגשתי אותו, אמרתי לו: "למה לא רצית לענות לי אותו יום שאמרתי לך שלום?" אז הוא אמר: "אם הייתי עונה לך שלום, אז היית שואלת אותי מה שלומך. מה שלום הילדים, והיית מתחילה לספר לי את הבעיות שלך. ומה הייתי אני יכול לענות לך? עובי, יותר טוב כך, כל אחד עם הצרות שלו".

את יכולה להיות במצבים הכי קשים — ואין לך עם מי לדבר בעולם, מה הם החיים שלנו?

ציפי: מה סדר היום, או יותר נכון, הלילה שלך?
רותי: בלילה אנחנו לא ישנות, מס- תובכות ברחובות. אחר כך, ביום ישנות. (המשך בעמוד 36)

פעם ראיתי איזה חייל שוכב על ספ- סל. אמרתי לו: "למה אתה שוכב על הספסל?" אז הוא אומר: "למה אני אגיד לך, אין לי במה להגיע למחנה". אמרתי לחברה שלי, "בואי הנה, תוציאי חמש ואני חמש וניתן לו". לקח את הכסף ונסע.

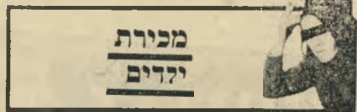
ופעם היה לי בן-אדם פרסי. לא היה רואה טוב בעיניים. היה בא עם שקית בד מלאת כסף, אבל אף פעם לא גנבתי לו. אז בפעם הראשונה הוא בא אלי ושאל: "כמה את לוקחת כל הלילה?" אני אף פעם לא יכולה להישאר עם קליינט כל הלילה. אין לי עצבים בשבילם. אמרתי לו 200 לירות. הוא אמר לא, רק 100 לירות. אמרתי לו בסדר. במלון הוא נולד לי את ה-100. גנבתי שכבתי איתו והוא נרדם. היערתי אותו, אמרתי לו: "שמע, אני יורדת לקנות סיגריות ותלכך אני עולה". אמר בסדר. הלכתי ולא חזרתי.

אחרי כמה זמן הוא עוד פעם בא. לא הכיר אותי, למה שהוא לא רואה טוב. אז הוא שאל אותי שוב: "כמה את לוקחת בשביל כל הלילה?" אמרתי לו 100 לירות, אז הוא אמר: "50 עכשיו ו-50 בבוקר".

אמרתי לו בסדר. הלכתי איתו למלון, ונתן לי 50. אמרתי לו: "תשמע, אני מבטיחה לך שלא אברכה. תן את ה-100 לירות ואהיה בסדר. שיכנעתי אותו והוא נתן לי אותם. אחרי ששכבנו אמרתי לו: "אתה יודע מה? אני רעבה, בוא נרד ונאכל". אמר לי: "לא, אני לא רעב".

אמרתי לו: "אן מה אתה רוצה, שאני אשאר פה רעבה?"
הוא אמר: "טוב טוב, את יכולה לרדת לאכול. אבל את מבטיחה שתחזירי". הלכתי תי ולא חזרתי.

פעם שלישיית שפגשתי אותו שאלתי אותו אם הוא רוצה. אבל הפעם הוא כבר הכיר אותי. הוא אמר: "לא תודה. לא חמישי עכשיו ולא השישים בבוקר".

מכירת ילדים

ציפי: כן, רותי, אני רואה שאף פעם לא משעמם במקצוע הזה. ספרי לי עכשיו, איך מתייחסת המשטרה לזונות?
רותי: בסדר. לפעמים הם מתחשבים בבחורה ומשחררים. סמל אחד למשל, ש- מכיר את ההיסטוריה שלי, אמר לי ש- מתי שאני רוצה לדבר איתו או איזה עזרה, הוא ישתדל לעזור. זאת דחוק הר- גשה טובה שבן-אדם מוכן לעזור. בדרך כלל אם אנחנו רואות שוטר אנחנו ישר בורחות. אבל אנחנו יודעות שזה התפקיד שלהם לתפוס אותנו, ובגלל זה כשעוצ- רים אותי אני עולה לניידת בלי בעיות. אפילו כשעוצרים אותנו, השוטרים מב- נים אותנו ואם יש סיבה כמו ילדים למ- של, הם משחררים. לפני ארבע שנים עוד היו עוצרים בחורות, נוסעים איתן הבי- תה, ולוקחים את הילד לכלא עם האמא שלו. אבל היום לא עושים את זה יותר. קשה להסתדר כי כמעט לכל בחורה יש ילד ואין איפה להחזיק אותם.

לפעמים יש כל-כך הרבה בחורות באב- כביר, שיושנות שתיים במיטה ואפילו שלוש.

היום, כשעוצרים אותנו בלילה, אנחנו נש- ארות עצורות באב-כביר עד ארבע או שש בבוקר, ומשתחררות.

ציפי: מה בקשר למחלות-מין?
רותי: אנחנו הולכות לרופא כל חודש. כל יום לוקחות אנטיביוטיקה. כל יום שני כדורי סטרפטומיצין. המחלה הנפוצה היא טריפלי. קיבלתי אותה כבר המון פע- מים. סיפיליס אין, רק מעט. כשכבשו את העיר העתיקה סיפרו שהסיפיליס נכנס ל- תל-אביב.

הרופא כבר מכיר אותנו. בדיקה רא- שונה הוא לוקח 20 ל"י ואחר כך 15, למה הוא יודע שאנחנו מבקרות הרבה אצלו. לי היו הרבה דלקות ברחם. אני עובדת גם כשיש לי וסת. הקליינט לא יודע:

ציפי: רותי, האם זה נכון שבין ה- זונות מקובל למכור ילדים?
רותי: לרוב הזונות יש ילדים. הרבה הן נשואות, והרבה יש להן ילדים בלי להיות נשואות. בדרך כלל לא מוכרים את הילדים, יש אחדות שלא רוצות את ה- טיפול בילדים. לא רוצות ילד על הראש, או מוכרות אותם. הן מספרות לרופא, עוד כשהן בהריון, שהן רוצות למכור את הילד. הרופא משיג להן קליינט עוד

מספיק זמן, ואמר שהוא אוהב גם סטי- רות על הפנים ובעינות. נהפך לקליינט קבוע שלי.

באים אלי עורכי-דין, קבלנים, בעלי- עסקים. באים מכל שכבות החברה. הרבה חיילים, וגם כל מיני אנשים פשוטים. רר- בם נשואים.

לפני שבוע בא אלי חייל. זה היה עלייל בקבע. אמרתי לו 70. אמר בסדר. ענינו למלון, אמרתי לו: "אשאר יותר זמן איתך, ותתן לי מאה". למה שהיה לו מאה ל"י ביד.

הוא אמר לי בסדר. אחר כך כמעט שהוא בכה. הוא אמר: "כל החודש אני עובד בשביל 100 לירות, ואת בחמישה רג- עים הרוחת את זה".

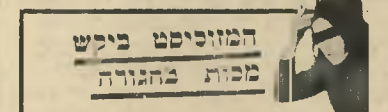
לא היתה לי תשובה. עזבתי אותו ו- הלכתי.

לפעמים בא אלי חייל בחובה ואומר לי: "תעשי טובה, אין לי במה להגיע ל- מחנה". בלב נפש אני נותנת לו. לא את הגוף — כסף. נותנת 10 ל"י, אוספת מעוד חברה איזה 10 לירות, והוא לא מפסיק לברך אותי תודה רבה ותהיי בריאה.

שתיים אמרתי לו שאני לא אוהבת אותו. באותה תקופה כבר הייתי בהריון עם הבן הראשון שלי, ואהבתי נורא את בעלי, שעוד היה אז רק החבר שלי. לא הייתי מוכנה לחזר עליו.

אפילו כשהייתי כבר בחודש תשיעי, הוא עוד היה בא אלי, הקליינט הזה: "זה עוד לא מאוחר", היה אומר לי, והציע למסור את הילד.

רק אחרי שילדתי הוא השתכנע סוף סוף לחזר עלי. הוא בא רק עוד פעם אחת — לספר לי שהוא התחתן. כמה שהוא היה עצוב אז.

המוזיקנט מיקש מכות בחגורה

היה לי פעם מיקרה עם קליינט ששאל אותי עם אני יודעת לתת מכות חזקות. הוא אמר שיש לו דירה בחולון, ושאל אותי כמה אני לוקחת. אמרתי לו שבדירה שלו זה יעלה לו רק 50 לירות. הסכים